

[Mimi Stilling Jakobsen]

Jeg synes for det første, at den generelle mistænkeliggørelse, der lå under debatten om ungdomsarbejdsløsheden generelt, er gået lidt fløjten. Det er, som om det er nemmere at diskutere disse konkrete problemer, uden at partierne skal bringe sig i position, skal tage patent på, at det i hvert fald er deres eget parti, der er mest engageret i dette problem, og at de andre i virkeligheden nok ikke mener det alvorligt.

Jeg synes derfor, der er god grund til også at takke ministeren – hvis ministeren vil modtage nogen tak – for den redegørelse, ministeren er kommet med i dag. Jeg synes, besvarelsen i høj grad vidnede om, at man var opmærksom på en lang række problemer, og at man også erkendte, at der er en bred enighed mellem partierne om, hvordan det kan gøres.

Jeg vil gerne starte med at understrege, at der jo er – selv om det har været sagt tit – i år oprettet flere lære- og praktikpladser, end der har været tidligere. Man kan diskutere, hvor stort tallet er i forhold til 1980, og man kan diskutere, hvor stort det er i forhold til 1979; om det har levet op til forventningerne hos forskellige partier, er jo svært at sige. Men i hvert fald kan man jo sige, at med de vilkår, som erhvervslivet i øvrigt har, og som alle er enige om at stå og begræde, når vi har erhvervsdebatter her i tinget – dér er der almindelig enighed om, at erhvervslivet aldrig har haft det så dårligt, som det har det i øjeblikket – så må man jo også sætte disse pladser i relation til det antal beskæftigede, man har i erhvervslivet, som jo er faldende.

Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt man overhovedet søger en lærling eller en praktikant – det var hr. Ole Henriksen en smule inde på, men nu er det jo ikke alle små virksomheder, der har mulighed for at få hr. Ole Henriksen ud at udfylde skemaerne, så kunne han få nok at lave – er det et problem, jeg gerne vil advare imod at man bagatelliserer. Det er rigtigt, som hr. Halvgaard siger, at disse skemaer måske ikke er så omfattende, men det er bare en del af de mange skemaer, som især mindre virksomheder kæmper med at få udfyldt. Derfor tror jeg helt afgjort, det er et reelt problem, og vi kunne da også forestille os, at man kunne lave en konsulentordning eller en eller anden form for saglig bistand til udfyldelse af disse skemaer, således at det blev meget nemmere bare at henvende

sig til et bestemt sted og sige: jeg vil gerne have en lærling eller en praktikant, hvad gør jeg? Og så få fagfolk til i en fart at udfylde disse skemaer, så man ikke skulle ligge og føre årelange korrespondancer med forskellige institutioner bagefter for at bevise, at man var god nok til det.

En indvending, man også ofte hører fra arbejdsgivere, der ikke ønsker praktikanter eller lærlinge, er jo dette her med: men vi ser jo aldrig noget til dem, vi når ikke at få glæde af dem, før de er væk igen. Her vil jeg bare gentage vores forslag fra sidste uge om, at man forlænger, afhængig af læretidens længde, i forvejen de enkelte praktiktider eller lærlingetider med et eller andet antal måneder, eventuelt op til et halvt år. Jeg kan stadig væk ikke acceptere argumentet om, at det ville betyde, at man tog pladser op for andre; langt den største del af virksomhederne har slet ingen lærlinge eller praktikanter. Det er i virkeligheden en forsvindende lille del af disse nye virksomheder, der skulle tage unge ind, for at problemet stort set var løst. Jeg tror stadig væk, at den indvending er relevant, at man ikke føler, man får nok ud af bekendtskabet med de unge, fordi man har dem for kort tid.

Må jeg sige med hensyn til godkendelserne, at vel alle er enige om, at det faglige niveau ikke skal sænkes; CD skal da være de sidste til at påpege, at vi ønsker en sænkning af et fagligt niveau i nogen som helst form for uddannelse. Jeg vil dog fremhæve, som også en tidligere ordfører gjorde det, at man også her må se på alternativet, for hvis alternativet er en almindelig beskæftigelsesterapi eller anbringelse i et beskæftigelsesprojekt, er det et spørgsmål, om man kunne se lidt lempeligere på det her og så eventuelt kombinere det med nogle kurser. Der kan jo dels være tale om en udstationering fra kontraktvirksomheden ud til en anden virksomhed i en periode, hvor man måske på den anden virksomhed havde lige den maskine, der skulle til, for at man kunne få den ideelle uddannelse, dels om en kombination af forskellige lære- og praktikpladser.

Jeg er meget glad for, at ministeren redegjorde for, at der nu kom disse vejledninger til virksomhederne om de juridiske aspekter ved en sådan udstationering eller en sådan kombination. Det er klart, det giver nogle